

Марина беше просветено християнче. На имения си ден извършваше първо най-важното. Отиваше в църква да се помоли на великомъченица Марина и да изпроси от нея небесна закрила. После празнуваше весело. Поканваше другарчетата си и ги черпеше със сладкиши, които майка ѝ приготвяше специално за празника.

Без молитва празникът нямаше духовен смисъл, а тя носи име на светица. Помнеше думите на майка си, че именият празник на тези, които не се сещат да се помолят на своя небесен покровител, прилича на красива ваза, в която няма уханни живи цветя.

Веднъж в разговор сподели:

- Мамо, като вляза в храма Божи и се прекръстя, усещам, че ми идват много добри мисли. А когато запаля свецица, в душата ми става толкова светло, че започвам да обичам всички хора. Забравям кои деца са ме обиждали.

- В светия храм невидимо присъства Бог и пречиства душите - обясни майка ѝ, а Марина продължи:

- Невидими лъчи ме огряват и ме правят много добра. А когато поднеса цветче на иконата и я целуна, нещо затопля душата ми.

- Това се казва благодат Божия. Пази сърцето си чисто, защото грехът е преграда за нейните топли лъчи.

Като разбра майка ѝ, че Марина е усетила Божията благодат, която се излива в храма, обясни с пример какво представлява светият храм. Тя сравни светата Православна Църква с кораб, който никога не претърпява крушение. Той плава в морето на живота спокойно и стига сигурно до брега на вечния живот.

На това Марина възрази:

- Мамо, аз съм чувала, че и големи кораби се потопяват в океана, когато се появи силна буря. Учителката ни каза, че имало ледени планини, които идвали от Северния океан. Те потопявали и най-големия кораб, когато го срещнат.

На това майка ѝ даде много точен и сериозен отговор:

- Марина, корабът на светата Църква не може никой да потопи, защото неговото знаме е Кръстът Христов, от който бягат злите сили. А знаеш ли кой е Капитанът на този кораб?

- Не, не зная.

- Капитанът е самият Христос, който победи злото и смъртта. Моряците са ангелите и светиите, на които се молим. Пътниците сме ние, вярващите.

- Колко е хубаво, мамо, че сме в този спасителен кораб - възкликна Марина. - А има ли хора, които са извън него?

- Има. Това са тези, които не са кръстени.

- Мамо, Иринка не е кръстена. Аз ще ѝ обясня това и ще я помоля да се кръсти. Тя е много добра.

Помълча Марина, досети се за нещо много важно и добави:

- А Светла е кръстена, но не е добра. Тя се кара с всички деца и дори обижда баба си. Какво ще стане с нея? Държат ли в кораба на Църквата такива деца?

- В кораба на Църквата има свещеници, на които е дадена власт от Христос да опрощават греховете на тези, които искрено се разкайват.

- Това е много радостно. Аз ще помоля Светла да се изповяда и да стане добра. Ще я каня с мене да идва на църква, за да стопли Бог и нейната душа.

От личен опит и от беседата с майка си Марина още веднъж се убеди колко спасителна е светата Православна Църква и колко важно е по-често да се посещава храма - Божия дом.

Монахиня В. Друмева, Православно вероучение за деца, www.sveta-gora-zograph.com (със съкращения)

Забележка: Имената на героите от разказа са измислени и не съвпадат с реални личности.

